

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У 8746/15
Дана 07.09.2017.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., адвоката из Б., ..., поднетој против туженог Министарства финансија РС, Пореска управа-Сектор за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија РС, Сектор за другостепени и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења туженог број 300-433-05-02290/2014-II000 од 14.04.2015. године, у предмету принудне наплате комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија РС, Пореска управа-Сектор за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, број: 300-433-05-02290/2014-II000 од 14.04.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручја градских општина, Одељење Врачар број I-02-433-1Б/820/2014 од 20.11.2014.године, којим је тужиоцу одређена принудна наплата по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 24.10.2014. године по опомени број I-02-433-1/8038 од 24.10.2014. године, а која није плаћена у законском року са обрачунатом каматом до дана доношења решења, и то главни дуг-комуналну таксу за истицање фирме са каматом у укупном износу од

335.070,14 динара и порез на имовину обвезника који не воде пословне књиге са каматом у укупном износу од 16.680,16 динара из новчаних средстава на рачунима пореског обвезника преносом средстава са рачуна пореског обвезника, укључујући и средства на девизном рачуну на уплатне рачуне јавних прихода.

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.06.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је утврђивање и наплата локалне комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору неуставна, због чега је та обавеза и укинута. Даље наводи да је предметна обавеза застарела. Истиче да тужени орган, као ни првостепени орган, ничим нису доказали да се ради о пословном простору, што је услов примене прописа на који се позивају. Са наведених разлога предлага да суд пресудом поништи оспорено решење туженог органа.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да у свему остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тим решењем, а на основу одредбе члана 2а, 77., 84., 92. став 2. и чл. 95. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...93/12), члана 60. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06...93/12), члана 131. и члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), Градска управа града Београда, Секретаријат за финансије, Управа јавних прихода града Београда, Сектор јавних прихода за подручја градских општина – Одељење Врачар, као првостепени орган, тужиоцу одредио принудну наплату пореске обавезе и то на име локалне комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору у износу од 157.659,00 динара и пореза на имовину обвезника који не воде пословне књиге у износу од 13.800,89 динара, уз увећање целокупног пореског дуга који је предмет принудне наплате за 5%. Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је одбио жалбу. У уводу оспореног решења, тужени орган је као пропис о надлежности за поступање по жалби навео одредбе члана 165. став 1. тачка 7б, Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 105/14).

Код напред наведеног, основано по оцени суда, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Ово стога, што из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 93/12), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази, између осталог, да Пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења које доносе јединице

локалне самоуправе у поступцима утврђивања локалне комуналне таксе за истицање фирме, као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 160. тачка 76. истог закона, прописано је да Пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године доносе јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. тог закона. Међутим, одредбом члана 2а. став 2. тачка 4. прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, покретања, вођења и изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а. став 2. тачка 4. закона, Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку, за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Како локална комунална такса за истицање фирме не представља ни порез, ни споредно пореско давање, нити одлучивање по жалби против тог решења представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, то по оцени Управног суда, Пореска управа није била надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари. Напред наведено сагласно је и одредби члана 6. став 1. тачка 5. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06 ... 93/12), који локалну комуналну таксу за истицање фирме дефинише као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице локалне самоуправе, као и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

Имајући у виду да локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору не представља ни порез ни споредно пореско давање, то ни одлучивање по жалбама изјављеним против тих решења не представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта који је донет у пореском поступку, са ког разлога, по налажењу суда, тужени орган није био надлежан да одлучује по жалби у поступку наплате предметног потраживања.

Како је, са напред наведених разлога, у конкретном случају тужени орган решавао као ненадлежни орган, то је, по оцени суда, повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је био дужан, да као ненадлежни орган коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавести тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи надлежном другостепеном органу, што би у овом случају, а применом члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/07 и 83/14),

било стварно и месно надлежно градско веће, односно Градско веће града Београда.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању погрешне примене наведених законских одредби од стране туженог органа, као и повреде правила поступка, које ће бити отклоњене у поновном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управни споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда изнетим у овој пресуди, у складу са одредбом члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.09.2017. године, 16 У 8746/15

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП